

A 33-as és a 34-es ülés

1.

A hangyaboly zümmög és vibrál. Idegesen remeg. A nap kitar-tóan, kegyetlenül perzseli, a hőség kibírhatatlan. A hangyaboly úgy fest, mint bármelyik hangyaboly, azzal, hogy itt a hangyák emberek. És az emberek hangyák, persze.

A hangyabolyt Splitnek hívják, és ezt a tömör, lüktető szívet autó-busz-pályaudvarnak. A tömeg itt a legnagyobb, a résztvevők mozgása a legkiszámíthatatlanabb, és látszólag teljesen logikátlan. A feszültséget hallani, látni és szagolni lehet, itt a feszültség nem uralkodó érzés, hanem az egyetlen érzés; mintha a minden fekete lyukak leg-feketébbike minden mást magába szippantott volna.

Amikor egy busz megérkezik, egy pillanatra e parázsló központ középpontjává válik: az emberek sürgölődni kezdenek körülötte, igyekeznek bejutni anélkül, hogy leellenőrizték volna, valóban ez-e az ő buszuk, mindenki kérdezni szeretne valamit a sofőrtől, ez a poggyászát, amaz csomagot küldene, az egyik nem tud horvátul, a másik nem tud angolul, az ott semmit sem tud, viszont szeret a tömegben ácsorogni. A gyerekek bögnek, a férfiak erőszakosak, a nők hisztériáznak. A nők erőszakosak, a férfiak hisztériáznak. A gyerekek bögnek. Mindenki gorombáskodik, mindenki izzad.

A legnehezebb azoknak, akik különben is nehezen bírják a tömeget. És a hőséget. Josip pont ilyen. Mindennél jobban értékeli a saját kényelmét és a tényt, hogy eljutottunk a civilizáció azon fejlettségi fokára, hogy az emberek csak kölcsönös megegyezéssel érinthetik meg egymást. Elméletileg. Nem szereti a tömeget, fenyegetve érzi magát, kerüli a koncerteket, amelyekre amúgy szívesen elmenne, de irtózik attól, hogy testének bizonyos részei találkozzanak mások tes-

tének bizonyos részeivel, irtózik attól, hogy mindezt lehetetlen elkerülni. Emellett klausztofóbiás is. Csak egy kicsit, de mégis.

Abban a pillanatban, hogy megérkezik a busz, amely feltételezései szerint az övé, idegileg már teljesen kikészült. Millió kérdés, milliárd kétely. Mi van akkor, ha valaki elfoglalta a helyét, ha elveszíti a poggyászatát, mi van akkor, ha Zágrábig állnia kell, mi van akkor, ha egy kövér, izzadó, büdös fickó mellett kell ülnie, mi van akkor, ha rossz buszra száll, ha a járműnek nincs légkondíciója, ha még a pihenő előtt vécére kell mennie, mi van akkor, ha az utakon akkora a forgalom, hogy a busz késik, és ő megéhezik, mi van akkor, ha, mi van akkor, ha. Nem egyszerű túlelemezni a dolgokat, és közben szégyenlős, szerény introvertálnak lenni. Nem egyszerű, de valakinek ezt is meg kell tennie.

A busz megérkezik, és a következő két perc Josip számára olyan, mint egy verekedős jelenet valami nindzsa filmből. A táskáját szó szerint bedobja a csomagtérbe, két mozdulattal utat tör magának, kikerül néhány bizonytalankodót, majd beugrik a mégiscsak légkondicionált járműbe, és gond nélkül megtalálja a helyét. Üres. Elégedetten helyet foglal. A felsőbb cél elérése érdekében sikerült legyőznie visszahúzódó természetét, nemhiába készült negyvenöt percig erre a kétperces örült akcióra – pontosan ennyivel korábban ért ki a pályaudvarra – attól való félelmében, hogy elkésik.

A félelmek száma csökkent, de a legnagyobb továbbra is jelen van. Ki fog mellé ülni? Ahogy az emberek szállnak fel a buszra, úgy próbálja őket mentális erejével elhessegetni magától, illetve sokkal ritkábban: magához vonzani. Egy fekete ruhás öregasszony húsz kiló plusszal, mindkét kezében két-két tömött szatyorról, édes istenem, csak ő ne. Elmegy, továbbmegy. Köszönöm. Egy kopasz negyvenes, aki szabadidejét szemlátomást a konditeremben tölti, kérlek, kérlek, istenem, csak ő ne. Elmegy ő is. Egy anya az ikreivel, akik nagyjából hét-nyolc évesek, és veszélyesnek tűnnek, mindenre képesek. Az egyik biztosan mellé ül, és a másik? Ne, ne, rémálom, ne válj valóra, ne ma! Ők is elmennek.

Amikor egy-egy felszálló elhalad mellette, egy kissé megnyugszik, de a paranoiája nem hagy neki nyugtot, meg van győződve arról, hogy a következő lesz mindegyik közül a legrosszabb és legerősebb, és biztosan őmellé fog ülni. Az élet iróniájának nagy hatalma van, ebben mindenkifölött hisz, és mindenkifölött fél tőle. Maga sem tudja, hogyan képzelje őt el, de bárhogyan is képzelje, semmi jót

nem jelent. Talán egy ember, mamut meg orangután keveréke, amely kizárólag fokhagymával táplálkozik, beszélgetni akar, hangosan rágózik, bőfög és a sajátja mellett elfoglalja a mellette ülő ülésének felét. Miközben beszél, bökdösi a partnerét. Csak azt ne, csak azt ne.

Felszáll egy nő. Ránézésre nincs harminc, de közel jár hozzá. Rendesnek tűnik, egy parányit elveszettnek, és valahogy furcsán értelmesnek. Sovány. Középhosszú barna haja van, arca szabályos, de egyáltalán nem feltűnő. Tulajdonképpen egy régebbi korból származó dámának tűnik. Úgy halad, úgy keresi, melyik ülésen látja meg a számot, ami megfelel annak, ami a jegyén áll. Az illata is kellemes lehet. Mindezek megállapítása Josip részéről öt másodpercet vett igénybe; ebben az öt másodpercben, minden újabb következtetéssel párhuzamosan egyre erősebben és őszintébben kéri a szenteket és az isteneket, hogy ez a nő üljön mellé. És a csoda valóra válik. A nő odajön, ránéz az ülésre, majd a jegyére, majd ismét az ülésre, majd elmosolyodik olyan kedvesen, ahogy idegenekre nem szokott, és azt mondja: „Bocsi, de azt hiszem, az ablak felőli ülés az enyém.” Boldogan összehúzza magát, hogy a nő le tudjon ülni.

Eltelik néhány ideges, forró perc. Kiabálás, morgolódás, zúgolódás. Már el kellett volna indulniuk, de még semmi, persze, hogy semmi. A busz elején az üléseken veszekszenek, az anya nyugtatni próbálja az ikreket, akik egy zacskó ropi fölött civakodnak, a sofőr nyakán izzadság folyik végig és lassan eláztatja az ingét, miközben a szűk fekete pólós óriásnak próbálja elmagyarázni, hogy egyszerűen nincs hely a csomagjának, hiszen túl nagy.

Josipot nem zavarja a késés, legalábbis nem annyira, amennyire egyébként zavarni szokta. A benne lévő control freak, aki hajlamos a paranoiára és enyhe obszesszív-kompulzív zavarral küzd, meglehetősen elégedetlen, azt szeretné, hogy mielőbb elinduljanak, hogy a menetrendtől való eltérés minél kisebb legyen, de Josip nem hallja, hosszú idő óta először ez a hang elcsendesült. Szeme sarkából igyekszik alaposabban megsejteni a nőt, aki mellé ült, de nem sikerül neki. Nem akar rámenősnek tenni, de egy buszban nehéz úgy megnézni a melletted lévő, hogy ne lennél rámenős. Hacsak nem rendelkezel különleges szociális képességekkel, amelyek elrejtik a tekinteted, leplezik a furcsaságát, beillesztik egy szélesebb kommunikációs rendszerbe. Josip nem rendelkezik különleges szociális képességekkel.

2.

A kerekek megmozdulnak, a hatalmas gépezet elindul, végre, ezt is megértük. Tovább növelik a tömeget a túlzásúfolt spliti utcákban, a jármű lassan halad, nagyon lassan, ő is egy azon százak, ezrek közül, akik el szeretnének valahova jutni, most, éppen most. A busz nehézkesen mozog, túl nagy ezekhez az utcákhoz, mégis úgy tűnik, mozgásában ott bujkál némi elegancia. A sofőr ügyesen bánik a járművel, és hála a légkondinak, már az inge sem nedves.

Josip meglehetősen esetlennék érzi magát, miközben úgy tesz, mintha az ablakon nézne ki, valójában azonban utastársát figyeli. Igyekszik megfigyelni, igyekszik megvizsgálni őt.

A vágy, hogy ne legyen rámenős, túl erős, így hát nem lát annyit, amennyit szeretne, de amit lát, az is elég ahhoz, hogy leszögezze: a) hatalmas szerencséje volt, hogy a nő jegye éppen a mellette lévő ülésre szól, és hogy senki sem foglalta el a helyét, b) a nő tetszik neki, c) a nő nagyon tetszik neki. Amint ezt így megfogalmazta magában, lelkiismeret-furdalása támad, hisz ott, a hideg Zágrábban, ami pillanatnyilag a forró Zágráb, egy nő vár rá, akit szeret, és akivel őt óra múlva találkozik.

Öt óra!

Ettől kicsit felocsúdik, és rájön, hogy nincs vesztegetni való ideje. Fogalma sincs arról, hogy mit kellene ez idő alatt tennie, de azt tudja, ha valamit tenni akar, azt most kell megtennie. Most rögtön! Próbál választ találni a kérdésre, hogy miért ilyen feszült, majd azt a magyarázatot találja a legészszerűbbnek, hogy mindez azért van, mert felismerte a nő energiáit, amelyek kompatibilisek az övéivel. Nem szimplán egy csinos lányról van szó, hanem egy olyanról, akivel nagy dolgokat tudnának véghezvinni, érzi ezt, sőt, biztos benne. Josip különben utálja az energia szót.

Nagy levegőt vesz, ahogy azt ilyen helyzetekben szokta, igyekszik összeszedni minden lazaságát és közvetlenségét, majd így szól: „Még egy kicsi és Zágráb, igaz?”

Oscar-díjas mondat! Kreatív, eredeti, szellemes, lenyűgöző; minden egy helyen. Mindez hat szóba sűrítve, hat szóba, amelyek úgy vannak elrendezve, ahogyan ezeket még soha senki nem mondta ki. Bravó!

„Hát igen. Ez a nyár is véget ért”, válaszol a nő, hangjában búskomorság és optimizmus elegyével, ami teljesen újszerű volt Josip számára.

„Egész évben az elmaradhatatlan tengerparti kirándulást várom, talán ez az egyetlen, aminek igazán örülök, aztán meg olyan gyorsan elmúlik. A visszatérés napja pedig mindig az év legrosszabb napja” – ez már jobb. Némi szerencsével, a beszélgetés folytatódik.

„Azért van az egésznek pozitív oldala is. Találkozol azokkal, akiket jó ideje nem láttál. Beszélgetsz a barátaiddal, akik elmesélik az élményeiket. Amúgy meg Zágráb ősszel szép.”

„Igaz, Zágráb esőben nagyon szép. De őszig még van egy kis idő. A nyárutót törvényileg be kellene tiltani Zágrábban. Ez az év legutálatosabb időszaka. Parlagfű, forróság...”

„Allergiás vagy?”, szól közbe gyengéden.

„Igen, amióta az eszemet tudom.”

„En is!”, vágja rá a nő bájosan, szinte felsikolt.

Ez a reakció mintha ledöntötte volna a köztük húzódó falat. Legalábbis egy részét. Egy pillanat elég volt ahhoz, hogy ne csak véletlenül egymás mellé sodródott utastársak legyenek, hanem többek annál, nem partnerek vagy bajtársak, de legalábbis két olyan személy, aki együtt utazik, egy páros, amelynek ülése kezd elválni a busz többi részétől, és sajtóságos kis enklávévá alakul. Ezt mindketten érezték.

3.

A nő: Valerija, 32 éves. Művészettörténész. Folyóiratok alkalmi megbízatásaiból él. Folyóiratok alkalmi megbízatásaiból igyekszik túlélni. Csak a legszükségesebbekre költ, így ruhát leggyakrabban az interneten vagy second hand üzletekben vásárol. Szükségből, nem a stílus miatt. Megtanulta úgy átszabni az anyja régi ruháit, hogy azok első ránézésre ne tűnjenek több évtizedes daraboknak. Gorannal él, akivel tizennyolc éves kora óta van együtt. Mást soha még csak meg sem csókolt, és az utóbbi időben gyakran eltöpreng rajta, hogy ez tényleg olyan pozitív dolog-e, mint ahogy azt eddig hitte. Azt tervezték, hogy jövő tavasszal házasodnak össze, addig spórolnak. A helyzetüket könnyíti, hogy abban a lakásban élhetnek, amit Goran a nagymama után örökölt, így nem kell lakbért fizetniük. Ennek ellenére, olykor a rezsire valót is alig kaparják össze.

Valerija kedveli a könyveket, a madarakat, Egon Schielét, a bort, az antihisztaminokat, a parkokat, a hideg vizet, Ian McEwant és Elfriede Jelineket, a jegyzetömböket, a ceruzaszoknyát, a mennydörgés nélküli esőt és a gyomorkeserűt. Utál idegenekkel beszélgetni.

A férfi: Josip, 37 éves. Építészmérnök. Egy kis építőipari cégben dolgozik, amelynek korrekt megbízatásai vannak. Az utóbbi öt évben leginkább medencés villákat tervez Horvátország-szerte. Barátnőjével, Teával él, akivel már régóta ismerik egymást, de csak két éve vannak együtt. Kapcsolatuk spontán kezdődött, mindketten körülbelül egy időben veszítették el korábbi partnerüket, és egyszerre lobbantak lángra egymás iránt. Szeretik egymást, de kapcsolatukat nem szeretnék törvényesíteni. Nem hisznek a házasság intézményében, meghaladottnak tartják, sőt, cinikus pillanataikban veszélyesnek. Különösen azóta, amióta különböző hagyományörző szervezetek rácuppannak a témára. Nem csalják egymást, úgy döntöttek, életük hátralévő részét együtt töltik, a közeljövőben gyereket is szeretnének – a férfi számára ez az ötlet vonzóbb, mint a nőnek.

Josip szereti a sört, a sakkot, a zenét, a cigarettát, az antihisztaminokat, a napfényes napokat, a The Clasht és a Ramonest, a kocsmákat, az asztaliteniszt és a cseresznyét. Utál idegenekkel beszélgetni.

4.

A busz megáll a janjcei pihenőhelyen. Az autópálya kiépítése előtt a jó öreg Macolánál álltak meg a buszok, ma már minden szállító-cég másik benzinkúttal, pihenőhellyel, étteremmel kötött szerződést vagy egyezett meg szóban.

Valerija és Josip együtt szállnak ki a buszból, a férfi lép ki először, és kezét nyújtja a nőnek, aki cseppet sem szorul rá, mégis elfogadja a férfi segítségét.

A nő elmegy a végére, a férfi pedig cigarettára gyújt, legalább ketőt el szeretne szívni a húszperces szünet alatt.

Valerija visszajön, és megkérdezi, hogy nincs-e valamire szüksége a boltból, mire ő azt válaszolja, hogy nincs, elég vize van még, és a magával hozott szendvicshez sem nyúlt még hozzá. Most kapcsol, hogy amíg a nővel beszélgetett, egyáltalán nem gondolt sem az éhségre, sem a szomjúságra.

„Kicsit sajnálom, hogy a buszok már nem a Macolánál állnak meg. Szerettem azt a kitömött rókát és a beltérben a kártyázó kis erdei állatokat. Arról a jelenetről mindig a Smashing Pumpkins Mellon Collie and the Infinite Sadness című albuma jut eszembe. Ismered a Smashing Pumpkinst?“, kérdezi Josip, mire a nő elneveti magát. Egész arcával nevet, és közben egy hangot sem hallat, csupán alig hallhatóan cincog.

„Mi olyan vicces?” kérdezi, kissé zavarban.

„Az imént azt a szintagmát használtad, kis erdei állatok?”

„Igen. Mi van vele?”

„Semmi. Jól hangzik, tetszik. Azt hiszem, szeretem a kis erdei állatokat.”

„Nekem meg az tetszik, hogy a szintagma szót használtad. Ritkán hallom.”

„Hát ugyan, kikkel barátkozol te?”

„Építészekkel, dizájnerekkel, hajléktalanokkal. Nem hülyék vagy műveletlenek, egyszerűen ez nem az ő nyelvük. De nem válaszoltál a kérdéseimre. Ismered a Smashing Pumpkinst?”

„Ismerem, persze. Egy időben mindannyian azt hallgattuk.”

„És téged az a jelenet ott, a Macolánál, nem emlékeztetett a Mellon Collie borítójára?”

„Igazság szerint nem tudom, hogy néz ki a borítója. Nem vagyok egy nagy rajongó, az egyik haverom készített egy válogatáskazettát a legjobb számaikból, azt hallgattam.”

„Megéri végighallgatni az albumjaikat. Az első ötöt kötelezően, a későbbiek inkább már csak kísérletek és tévedések. Jut eszembe, ismered az Állapot, amelyben vagyok című könyvet?”

„Nem, nem ismerem az Állapot, amelyben vagyok című könyvet – válaszolja nevetve Valerija. – Miért, ismernem kellene?”

„Gyerekkoromban mélyen vallásos voltam, rendszeresen jártam gyónni. A papnak, akihez jártam, pizok jó memóriája volt, össze gyűjtötte a bűneimet, és azok alapján írta meg ezt a könyvet...”

„Ugye most csak viccelsz?”

„Egyáltalán nem. Halálkomolyan.”

„Milyen kamaszkorod volt neked, hogy egy egész könyvre való bűnt össze tudtál gyónni?”

„Kölcsönözd ki és megtudod.”

„Ez hányadik cigid? Ennyire függő vagy?”, kérdezi Valerija. Jö-sipnak meg sem fordult a fejében, hogy a nő azért próbál témát váltani, mert kellemetlen neki a zenéről és a férfi zűrös fiatalságáról beszélgetni. Inkább úgy tűnt neki, hogy a nőt tényleg zavarja, hogy ő dohányzik, hogy tényleg aggódik az egészsége miatt. Mindez Teára emlékeztette.

„Egyszerűen csak szeretek cigizni”, válaszolja szárazon, hisz semmi kedve nem volt mesélni a dohány iránti vonzódásáról, de ekkor egy furcsa érzés tudatosult benne. Valerija mellett egy csapásra ön-

maga lett, nem színészkedett, nem játszotta meg magát. Ez volt ő. Tapasztalatai szerint ahhoz, hogy valakivel ilyen lazán tudjon társalogni, hosszú hónapokra van szüksége.

„Tudtad, hogy Mark Twain egyszer azt mondta, hogy a cigaretta egy olyan bot, amelynek az egyik végén parázs van, a másikon pedig egy bolond?”

„Ezt nem Mark Twain mondta. Ő azt mondta, hogy a dohányzásról pofonegyszerű leszokni, hisz már ő is legalább százszor megtette.”

„Rendben, de nem ez a lényeg. Lehet, hogy mindkettőt ő mondta. Egy vicces figura volt, és nemritkán ellentmondásos. De tudom, hogy tudod, a dohányzás káros. Csak azt nem értem, hogy akkor miért szívod.”

„Figyeled? Ez az első veszekedésünk”, állapítja meg Josip, mire a nő elneveti magát, majd szinte ugyanabban a pillanatban elpirul, ugyanakkor az ő arca is elvörösödik, annak ellenére, hogy teljesen lazának érezte magát, és saját magát is meglepte ezzel a megállapítással, amellyel úgymond megpecsételte a történetet. Tehettek volna úgy is, mintha mindez meg sem történt volna, lehetek volna elnézőbbek egymással, védekezhetek volna azzal, hogy alig ismerik egymást, és a pusztán véletlen műve, hogy egymás mellé kerültek, de most, hogy az egész így szavakba öntötték, nem volt visszaút. Mindketten tudták, mi a helyzet.

5.

Zágráb, 40 kilométer. Ez állt az út melletti táblán, amire mindketten felfigyeltek. Josip elszomorodott. Teával megegyeztek abban, hogy mindent őszintén elmondanak egymásnak. Úgy gondolták, jobb így, mintha másvalakitől szereznének tudomást a partnerük esetleges félrelépéséről. Később ezt az elvet az élet minden területére kiszélesítették. Amikor Tea a barátnőivel elment valahova, és valami csávó megpróbált vele kikezdeni, a nő mindent elmesélt, mindent. Azt is elmondta, amikor részegen egy kínaival csókolózott a tengerparton. Ez mellbevágta, de a nő biztosította arról, hogy egy ártatlan részeg csókról volt szó. Amint összeért az ajkuk, egyből kijózanodott, eltolta magától a férfit, és tovább táncolt. Semmi nyelv, semmi szenvedély; egy csók, mintegy a pillanat műve. Tudta, hogy Valerijáról nem tud semmit mondani Teának. Mit is mondana? Egy csinos lány, akivel

egész úton beszélgettek, akivel jót nevetgéltek egymás poénjain, egy csinos lány, akinek szerette volna, ha nincs fiúja, és akinek hatására azt kívánta, bárcsak neki se lenne barátnője? Egy csinos lány, aki őt is vonzónak tartotta? Nem, ilyen dolgokról nem beszélünk. Az őszinteség ellenére. És különben is, nincs semmi mesélnivalója. Nem is érintették meg egymást, az, hogy a kezét nyújtotta neki, amikor szálltak ki a buszból, nem számít, másnak is segített volna.

„Az azt jelenti, hogy körülbelül húsz perc múlva Zágrábban leszünk, igaz?” kérdezte Valerija.

„Nagyjából. Azt írta, negyven kilométer. Ha nyolcvannal megyünk, akkor fél óra, de azt hiszem, annál gyorsabban haladunk, szóval, igen.”

„A barátnőd kijön eléd a pályaudvarra?”

„Nem, otthon vár. Fogok egy taxit, és azzal megyek el hozzá. Vacsorával vár. És a te fiúd?”

„Igen, mindig az állomáson vár. Így volt akkor is, amikor járnunk kezdtünk, és azóta is tartjuk magunkat ehhez.”

„Szép.”

„Az.”

Elhallgattak. Josip érezte, hogy a szíve hevesebben ver, és mintha szédülne is. Szerette volna megcsókolni a nőt, de nem látta ennek semmi értelmét. És a körülmények sem voltak megfelelőek. Sem a busz, sem az út, sem az ő hosszú és stabil kapcsolataik és az sem, hogy emberként a monogámiára vagyunk felkészülve. Szinte sajnálta, hogy nem az ikres anya ült mellé, és hogy Valeriját nem csak a távoból szemléli, hisz akkor biztosan nem volna meggyőződve arról, hogy ideális párost alkotnának, ha a körülmények másképp alakulnak, ha odafönt másképp írják meg.

„Valerija”, kezdte, ez az első alkalom, hogy a nevéen szólítja, „nagyon tetszel nekem. Azt hiszem, csodálatos pár lennénk. Nem az a fajta férfi vagyok, aki könnyen kimondja ezeket a dolgokat, de úgy érzem, ha most ezt nem mondom el, egész életemben bánni fogom.”

„Te is tetszel nekem. Nagyon is.”

„És most mi lesz?”

„Mi lenne? Semmi. Te mész a barátnődhöz, én pedig a fiúmhoz.”

„Találkozunk még valaha?”, amint kiejtette, tudta, hogy a kérdése hülyén hangzik.

„Minek? Mit csinálnánk? Meginnánk egy kávé? Vagy szeretők lennénk? Nem, én azt hiszem, nem lennék képes ilyesmire.”

„Fent vagy a Face-en, bejelölhetlek?”

„Nem, semmilyen közösségi oldalon nem vagyok fent.”

„És a telefonszámodat megkaphatom?”

„Megadhatom, de minek? Nem szeretnék üzenetezni veled, sem telefonálni, az csak nehezítené a helyzetet. Félek, hogy ezzel az utazással befejeződik a mi közös történetünk.”

„Baszki!”

„Megértelek, de legalább szép volt. A legszebb buszos utazás, amiben valaha is részem volt”, mondja a nő, és megfogja a kezét. Mélyen a szemébe néz, és a férfi érzi, hogy a szíve a torkában dobog, érzi, ahogy az adrenalin átjárja a testét, de összeszedi magát, az ablak felé fordul, elengedi a kezét, és eltörli a könnycseppet, ami a szeme sarkában jelent meg.

6.

A Rotort elhagyva a munkálatok miatt nem a Dubrovnik sugárútra fordult a busz, hanem fel a hídra, át a Száván. Jobbról, tisztán kivehetően sajtóságos türkiz színben csillogott a híd, amelyen ott díszelgett minden idők legjobb gitárosának a neve.

„Akkor, ennyi volt?”, próbálkozott még egyszer.

„Igen, sajnos.”

„És ha szakítanék a barátnőmmel, te pedig a pároddal, és elszökénék valahova?”

„Ne hülyéskedj!”

„Vagy ne szökjünk el, maradjunk Zágrábban.”

„Édes vagy, de tudod, hogy ez nem fog megtörténni.”

Mosolyt erőltetett magára, és ez a mosoly mintha odafagyott volna az arcára, az elkövetkező hét percben is ott volt, ennyi idő kellett, hogy a busz beérjen az autóbusz-pályaudvarra.

Az utasok kiszálltak, és a csomagtér körül toporzékolnak. Josip igyekezett nem nézni, ahogy Valeriját egy magas, vékony, kerek szemüveges férfi megöleli. Utálta.

Fogta a táskáját, és igyekezett elkerülni őket, ám ez a hatalmas tömegben lehetetlennek tűnt. Nem akart hallgatózni, nem akarta hallani, miről beszélnek, és főleg nem akart fültanúja lenni valami romantikus ömlengésnek, de a fülét megütötte egy mondat: „Val, valamit be kell vallanom.”

Továbbment a taximegállóba. Nem nézett vissza.